

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

အဝကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ

ခွင့်

အခြားလူငယ်ဝတ္ထုတို့များ

ကျန်းစဉ်မြေစာအုပ်

တိမ်ညိုစွန်းသည့် ငွေဝန်းစန္ဒာ

ပွင့်လင်းရာသီ၏ နေ့လယ်ခင်းကြီးက သာယာလွန်းနေသည်။ ကောက်ကြီးစပါးခင်းကြီး ကတော့ ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်းဆိုသလို ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့ ဖြစ်နေပေပြီ။ ယနေ့ သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဖြစ်၍ လှမိုးတို့ သူငယ်ချင်းလေးဦး ရွာပြင်လယ်ကွင်းစပ် ရေကန် ပေါင်ပေါ်တွင် ဆုံမိကြသည်။ မြောက်ပြန်လေအသုတ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် စပါးခင်းကြီး ထွန့်ထွန့် လူးလှုပ်ရှားသွား၏။

"လေကလေး ရှူရတာ အရသာရှိလိုက်တာကွာ"

"ဟေ့ကောင် လှမိုး၊ မင်းလေရှူပြီး အရသာခံမနေနဲ့ ၊ ဒီညကိစ္စ စဉ်းစားပေးဦးလေ"

လှမိုး စကားကို ခင်မောင်က ပိတ်ပြောလိုက်၏။

"ငါကတော့ကွာ ဟိုတောင်ခြေက အပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး မဲဇေလီဖူးခူးမယ်၊ ဘကြီးဦးကျော် တို့ တဲ သွားပြီး ချဉ်ရေကျိုဖို့ ဘူးသီးသွားတောင်းမယ်၊ ဒါပဲ စိတ်ကူးရှိတယ်"

"လှမိုး မင်း ဗဟု သုတလဲ မရှိဘူး၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည ချက်စားတဲ့ ထမင်းဆိုတာ ခိုးယူလို့ ရတဲ့ အစားအစာပါမှ အားရှိတာကွ"

ဘိုးရွှေနဲ့ ပြောလိုက်သောစကားမျိုးကို လှမိုးကလည်း ကြားဖူးပြီး သားမို့ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ က ခိုးမယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ ဘာကို ခိုးရမှာ လဲဟ"

"ဟေ့ကောင် ငကျန်၊ မင်းအသိ လက်တစ်ဆစ်စာလေးနဲ့ လာပြောမ နေနဲ့ ၊ တို့ မှာ ငါးဟင်းလို နေတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အသားဟင်းတစ်ခုခု လိုနေသေးတယ်လေ"

ငကျန်စကားကို ဘိုးရွှေနဲ့က ဆရာကြီးလုပ်ကာ အော်လိုက်၏။ သူ တို့ လေးယောက်မှာ သက်တူရွယ်တူပင်ဖြစ်သော်လည်း ဘိုးရွှေနဲ့က ဗ လအားကိုးနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်တတ်၏။ သို့သော် အရေးရယ်၊ အကြောင်းရ ယ်ပေါ်လာလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာပိန်ညှပ်ကလေး လှမိုးကသာ ဦးဆောင်ဖြေရှ င်းရ သည် ချည်းပင်။

သူတို့ လေးယောက်မှာ ငကျန်တစ်ယောက်သာ ဒုတိယတန်းဖြင့် ကျောင်းထွက်ပြီး အဖေ နောက် ငါးရှာလိုက်နေသည် ။ နောက်သုံးယော က်စလုံး စတုတ္ထတန်းသို့ ရောက်နေကြပေပြီ။ သူတို့ တွေမှာ အိမ်နီးချင်း တွေမို့ သွားအတူ၊ ကစားအတူ နေထိုင်ကြသည် ။ ယနေ့တွင် တော့ တန် ဆောင်မုန်း လပြည့်ည ထမင်းဝိုင်းဖြစ်ရေးအတွက် စုရုံးပြီး တီးလုံးတိုက် နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

"ငါ မင်းတို့ ကို တစ်ခုတင်ပြမယ်"

ဘိုးရွှေနဲ့စကားကြောင့် အကုန်လုံး အာရုံစူးစိုက် နားထောင်လိုက်ကြ၏။ သည် ကောင်ဆီက စကားကြီးစကားကျယ်တစ် ခုခုတော့ ထွက်လာတော့မည်ဟု သူတို့ သိထားပြီးဖြစ်ကြသည် ။

"ပြောပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ "

ခင်မောင်က ရွဲ့လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် ခင်မောင်၊ ငါက အကောင်းပြောမယ့်ဟာကို မင်းအ

သေအချာ နားထောင်စမ်း ပါ"

"ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါကွာ၊ ရှည်တယ်"

ဘိုးရွှေခွံ့ကို လှမိုးက ခပ်တည်တည် ထည့်ပေးလိုက်၏။

"ဒီလိုကွ၊ တို့ အိမ်နဲ့ ကပ်ရက် ဦးဘိုးကျန်တို့ အိမ်မှာ ကြက်တွေရှိတယ်၊ စားတန်ကောင်းတွေ ချည်းပဲ၊ ကြက်အိပ်တဲ့ နေရာလဲ ငါသိတယ်၊ အဲဒါ သွားဆွဲကြရအောင်ကွာ"

"ဟေ့ကောင်ကြီး၊ အဲဒါ မလုပ်သင့်ဘူးလေကွာ၊ ဦးဘိုးကျန်တို့ က အရမ်းဆင်းရဲတာ၊ အိမ်တောင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မဆောက်နိုင်ဘူး၊ ထရုံတွေကလဲ မရှိဘူး၊ ဟောင်းလောင်းကြီး"

"ဟေ့ ငတုံး၊ အဲဒါကိုက တို့ အတွက် ခွင်ပဲကွ၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ ခု ငါပြောတဲ့ ကြက်တွေက လည်း ခုနက မင်းပြောတဲ့ ထရုံပေါက်နားက ဝါးတန်းလေးမှာ တန်းစီအိပ်ကြတာလေ"

"အဲဒီလိုဆို တို့ အောက်ကနေ လှမ်းဆွဲလို့ ရတာပေါ့ နော"

သည် တစ်ကြိမ်မှာ တော့ ဘိုးရွှေခွံ့စကားကို ငကျန်က ထောက်ခံသလို ဖြစ်သွားသည် ။

"ဘိုးရွှေခွံ့ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ ဒါပဲ လုပ်ကြမယ်"

ခင်မောင်ကပါ ထောက်ခံလိုက်ရာ ဦးဘိုးကျန်အိမ်က ကြက်ခိုးရေး ကိစ္စကို မဲထက်ဝက်ကျော် ဖြင့် အတည်ပြုပေးလိုက်ကြပါရောလား။

"ကဲ - ခု တို့ လှမိုး ပြောတဲ့ မဲဇေလီဖူး သွားခူးမယ်၊ ပြီးရင် ဘကြီး ဦးဘကျော်တို့ တဲ သွားပြီး ဘူးသီးတောင်းမယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

အားလုံး အပျော်စိတ်ချင်း ထပ်တူဖြစ်သွားကြသည်။ ။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ညရောက်တိုင်း မိသားစု အလိုက်သော်လည်းကောင်း၊ အုပ်စုဖွဲ့၍ သော်လည်းကောင်း လပြည့်ထမင်းဆိုပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ချက်စားကြသည်။ လပြည့်ထမင်းချက်စားရာတွင် ခိုးဟင်းပါမှ ပိုပြီးအားရှိသည် ဟု လည်း နှုတ်စကား စဉ်ဆက် ရှိခဲ့ကြသည်။ ။ ဤအဆိုများကြောင့် လပြည့်နေ့ညတွင် ဟင်းအမည်တစ်ခုခုသော်လည်း ပါ အောင် ခိုးယူပြီး ချက်စားကြသည်။ ။ အချို့မှာ ကိုယ်တိုင် ပင်ပန်းခံမချက်တော့ဘဲ သူတစ်ပါးချက်ထားသည့်ဟင်းကို အလစ်တွင် ခိုးယူထွက်ပြေးပြီး တစ်နေရာရာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည် လည်း ရှိကြ၏။

အမှန်က သူတစ်ပါးပိုင်ပစ္စည်းကို ခိုးယူသည် ဆိုကတည်းက မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သည့် ကံ ငါးပါးကို မှောက်မှားရာရောက်ပေပြီ။ ဥပဒေကြောင်းအရလည်း ရာဇသတ်ကြီးနဲ့ ငြိစွန်းနေပေပြီ။ ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ် မဟုတ်သည် ကတော့ သေချာပေသည်။ ။

မည်သူကများ စတင်ပြီး တီထွင်ခဲ့ကြလေသနည်း။ ကောင်းသော အပြုအမူများ မဟုတ်၍ ရိုးရာဓလေ့စရိုက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဆက်လက်ကျင့်သုံးခြင်းငှာ မသင့်သည် ကတော့ အမှန်ပင်။

နေဝန်းနီကြီးသည် ရွာအနောက်ခြမ်း ဒီရောက်တောတန်း နောက်ကျောသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ် ပုန်းလျှိုးသွားခဲ့လေပြီ။ လှမိုးတို့ အဖွဲ့

အရမ်းကတိတည်ကြသည် ။ သစ္စာရှိကြသည် ။ လူငယ်တို့ ၏ ဗီဇစိတ်
ကိုယ်တိုင်က အဲသလိုပဲရှိသည် ။ လုပ်မည်ဆိုလုပ်မည်ပဲ။
တစ်သွေးတည်း၊ တစ်သံတည်း၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော ပူးကပ်ပြီး မူလ
ကတိကို ဖျက်သွားသည် ဟူ၍ သိပ်မရှိကြ။ သစ္စာဖောက်သွား သည် ဟူ
၍ မဖြစ်တတ်ကြ။ လှမိုးတို့ အကုန်လုံးပဲ ရွာလယ်ဇရပ်ကြီးမှာ စုရုံးမိကြ
သည် ။

"ည ၈ နာရီလောက်မှ တို့ လုပ်ငန်းစလို့ ရမှာ ကွ"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောက်မှ သူတို့ တွေ အိပ်ကြမှာ "

ဘိုးရွှေနွဲ့နွဲ့ ခင်မောင်တို့ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည် ။ လှမိုးနှင့်
ငကျန် တို့ ကတော့ တိတ် တိတ်ကလေးပဲ ထိုင်နေကြ၏။

"အဲသလိုဆို တို့ ညနက်မှ ထမင်းချက်ရမှာ ပေါ့နော်"

"အေးပေါ့"

"ဒါဖြင့် ချက်တော့ ဘယ်နေရာ ချက်ရမှာ လဲ"

"ငကျန်ရေ မင်းတော်တော်တုံးတဲ့ ကောင်ပဲ"

"တို့ မဲဇလီဖူးတွေ၊ ဘူးသီးတွေ ဘယ်မှာ ထားသလဲပြော"

"ဘိုးရွှေနွဲ့တို့ အိမ်မှာ လေ"

"ဒါဆို ဘိုးရွှေနွဲ့အိမ်မှာ ပဲ ချက်မှာ ပေါ့ဟ"

ငကျန်ကို ခင်မောင်က ငယ်နိုင်ပီပီ အပိုင်ကိုင်လိုက်ပြန်ပြီ။

ရွာထဲမှာ တော့ အုပ်စုအလိုက် ထမင်းချက်သူကချက်၊ ဟင်းရှာသူက
ရှာနဲ့ ဟိုနားတစ်စု၊ သည် နားတစ်ခု ဖြစ်နေကြ၏။ လပြည့်ထမင်းချက်
စားရန် ဆန္ဒမရှိသူများက ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ် ကွေး နေကြပြီ။ အချို့

ဆို တစ်ရေးတစ်မောတောင် ရနေကြရော့မည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ တို့ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ညတော်တော်နက်သွားပြီ နော်"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ လာကြ လာကြ"

ဘိုးရွှေနွဲ့က ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့ကသွား၏။ လှမိုးတို့ သုံးယောက်က နောက်ကလိုက်၏။ ဘိုးရွှေနွဲ့တို့ အိမ်နားသို့ အရောက်တွင် မည်သူမျှ ပြောစရာမလိုဘဲ ပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြ၏။ ဦးဘိုးကျန် တို့ အိမ်မှာ ဘိုးရွှေ နွဲ့တို့ အိမ်နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေ၍ ပင်ဖြစ်သည် ။ ဦးဘိုးကျန်တို့ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ မီးရောင်ကား လုံးဝမမြင်ရ။ အိပ် ပျော်နေကြပေရော့မည်။

"ဟေ့ကောင် ငကျန်၊ မင်းအလျင်သွားလိုက်ပါလား၊ ခန်းဆင့်အောက် က ဝါးလုံးတန်းလေးမှာ တန်းစီပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်၊ တစ်ကောင်ရအောင် ဆွဲခဲ့ကွာ"

ဘိုးရွှေနွဲ့က ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ငကျန်ကို တာဝန်လွှဲ ပေးလိုက်၏။

"ဘိုးရွှေနွဲ့ရယ်၊ တို့ အဖွဲ့မှာ မင်းက ဆရာကြီးပဲ၊ ဒီကိစ္စလဲ မင်းပဲစီစဉ်တာ၊ မင်းပဲ စထွက်ပေါ့ ကွာ"

လှမိုးမှာ စကားပြောလျှင် အချက်ကျကျ မိမိရရ ပြောတတ်သော အ ကျင့်ရှိပေရာ ဘိုးရွှေနွဲ့ကို တစ်ခွန်းထည့်လိုက်၏။

"အေးကွာ၊ အဲသလိုဆိုလဲ ငါပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်"

ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ လရိပ်ကွယ်ပြီး အိမ်ကြားထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ အိမ်နှစ်အိမ် ကြားကနေ ဖျတ်ခနဲ ကူးပြီး ဦးဘိုးကျန်တို့ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပြေးဝ

င်သွားလိုက်၏။ အိမ်ပေါ်ထပ်က အခြေအနေကို နား စွင့်လိုက်သည် ။ မည်သည့်အသံမျှမကြားရ။ ဘဝကြမ်းသမား မိသားစုတွေ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းကြီး စွာ မည်မျှထိ အလုပ်လုပ်ကိုင်ထားခဲ့ကြလေသည် မသိ။ အိပ်နေလိုက်ကြသည် မှာ တုတ်တုတ်မျှ လှုပ် သံမကြားရ။

ဘိုးရွှေနွဲ့ ကျေနပ်သွားသည် ။ ခေါင်းကလေးငုံပြီး ကြက်အိပ်တန်း အောက်သို့ ဝင်လိုက်၏။ ဘိုးရွှေနွဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။ ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ အပြောသာကြီးသည် ။ တကယ်လုပ်ကြ တော့မည်ဆိုလျှင် သတ္တိက ဘယ်ဆီရောက်သွားသည် မသိ။

ဘိုးရွှေနွဲ့ ဝါးထရံပေါက်က လက်ကိုထိုးသွင်းလိုက်၏။ ကြက်အိပ်တန်းကလေးကို လက်ထိ သွားသည် ။ ရင်ထဲထိတ်သွားသည် ။ လက်ဝါးကလေးကို အသာအယာရွှေ့ရင်း စမ်းလိုက်၏။

"ကတော် ကတော်"

ဘိုးရွှေနွဲ့ လက်က ကြက်ခြေထောက်ကို သွားထိမိရာ ကြက်မှာ လန့်ပြီး အော်သွား၏။

လူစွမ်းကောင်းကြီး ဘိုးရွှေနွဲ့ အူလျားဖားလျား ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။

"မလွယ်ဘူးကွာ မလွယ်ဘူး၊ ငါ ကြောက်တယ် မဆွဲရဲဘူး"

"ဟေ့ကောင် ဘိုးရွှေနွဲ့၊ မင်းက ကြွားလွန်းလို့ ငါစမ်းကြည့်တာ၊ မင်း သတ္တိကို အမေ့အတွက် သရက်သီးခူးတုန်းကပဲ ငါသိပြီးသား"

လှမိုး ဘိုးရွှေနွဲ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် အော်လိုက်သည် ။

"ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်လူ ခင်မောင်အလှည့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းလည်း ဘိုးရွှေနွဲ့နဲ့ အပြိုင် သတ္တိရှိတာ ပဲ၊ လုပ်ပါဦး သူငယ်ချင်း"

လှမိုးမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတတ်ကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို အလှည့်ကျ ပွဲထုတ်လိုက်၏။ ခင်မောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ဆောက်တမ်းကစားတုန်း တိုင်တွင်း တူးရာမှ ရထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားကို ခုလို စွန့်စားခန်းတွေလုပ်တိုင်း သူပဲ အမြဲ ကိုင်လေ့ရှိ၏။ ခုလည်း ငှက်ကြီးတောင်စားကို ကိုင်ပြီး ဦးဘိုးကျန်တို့ အိမ်အောက်သို့ ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ ခင်မောင် သိပ်ကြာကြာ စဉ်းစားမနေ။ ကြက်အိပ်တန်းကို လက်ထိုးပြီး တွေ့သည့် ကြက်ခြေထောက်ကို ကိုင်လိုက်၏။

"ကတော့ တော့ တော် တော်"

"အဟမ်း ဟမ်း"

ကြက် အော်လိုက်သံနှင့်အတူ အိမ်ရှင် ဦးဘိုးကျန်၏ ချောင်းဟန့်သံကြီးကပါ ဟိန်းထွက်လာ ရာ ဓားရှည်ကိုင် လူစွမ်းကောင်း ခင်မောင်တစ်ယောက် ထိန်းကြိုးပြတ်သည့် နွားရိုင်းလို ကမူးရှူး ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

"မရဘူးကွာ မရဘူး၊ ပိုင်ရှင်နိုးသွားပြီ၊ ပြေးကြမှ ဖြစ်မယ်"

ထွက်ပြေးရန် ခြေလှမ်းလိုက်သော ခင်မောင်၏ လက်ကို လှမိုးဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲထားလိုက် ၏။

"ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့၊ ရအောင်ဖမ်းမယ်"

"လှမိုး မလုပ်နဲ့၊ မဖြစ်ဘူးနော် ပိုင်ရှင်နိုးနေပြီ"

"နိုးနိုးကွာ၊ ရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ တို့ တွေ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ"

"လှမိုး မင်းက ငကျန်ကို လွှတ်ဦးမလို့ လား"

"မလွတ်ဘူး ငါကိုယ်တိုင်သွားမယ်"

လှမိုးမှာ စိတ်ကြီးပြီး အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သောစိတ်သည် သူ့နှလုံးသား၌ ထာဝစဉ် ခိုအောင်းနေ၏။ ဆရာကြီးလုပ်တတ်သော ဘိုးရွှေနဲ့၊ ဗိုလ်လုပ်ချင်သော ခင်မောင်တို့ မှာ လှမိုးလှုပ်ရှားမှုကို မည်သို့မျှ တားဆီးခြင်းငှာ မစွမ်းသာခဲ့။ လှမိုးမှာ ခန္ဓာကြီးပြီး ပြောအားကောင်း သော ကောင်တွေတောင် မရနိုင်သောအလုပ်ကို ငကျန်လိုစိတ်အားငယ်တတ်သူကို တာဝန်ပေးလျှင် အနိုင်ကျင့်ရာကျမည်ဟု လက်ခံထားပြီးဖြစ်သည် ။ လှမိုး၏ ခံယူချက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်သည် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ်တွင် ထင်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

"ကတော့ ဖျန်း အွန်း"

"သူခိုး သူခိုး သူခိုး"

ကြက်အော်သံ၊ ကြက်တောင်ပံခတ်သံနဲ့ သူခိုးအော်ဟစ်သံတို့ မှာ ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်ပြီး စူးစူးဝါးဝါးထွက်ပေါ်သွားသည် ။

လှမိုး ချက်ချင်း သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆီ ရောက်လာ၏။ လက်ထဲတွင် ကြက်ကြီးက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက် ပါလာ၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ လာ၊ ပြေးကြစို့"

လှမိုးမှာ ကြက်ကိုကိုင်ပြီး ရှေ့က ပြေး၏။

"ဟေ့၊ ဘယ်မှ လမ်းခွဲ မပြေးကြနဲ့ နော်၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ"

လှမိုးနောက်က တန်းစီပြီး ပြေးကြ၏။ လှမိုးစဉ်းစားသည် ပိုင်ရှင်က နောက်ကနေ သေချာ ပေါက်လိုက်လာမည်။ ရွာပြင်မှာ ထွက်ပြေးလျှင် သေချာပေါက်မိမည်။ လှမိုး ရွာထဲဘက်သို့ ဝင်ပြေး ၏။ ရွာထဲအရောက်တွင် ရေခပ်လမ်းအတိုင်း တောင်ကြားသို့ ဝင်ပြီး တောင်ပေါ်က ကျော်

ဆင်းကာ ဘိုးရွှေ့နွဲ့တို့ အိမ်တွင် ဝင်ခိုနေလိုက်ကြ၏။ ပိုင်ရှင် မည်သည့် နေရာရောက်သွားသည် ကို လှမိုးတို့ မသိ။ သူတို့ နောက်က ပါမလာသည် မှာ တော့ သေချာသည် ။

"ဟေ့ကောင် လှမိုး၊ မင်း ဘယ်လိုဖမ်းတာလဲကွာ၊ တော်လှချည်လား"

"ကြက်ကို အသံမမြည်စေဘဲ သေစေချင်ရင် တောင်ပံရင်းနှစ်ခုကြား ကို လက်ရအောင်လျှို့ သွင်းပြီး လည်တံကိုပါ တစ်ပါတည်း ဖိညှစ်ပြီး ကိုင်ရတယ်ဟ"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဒါဆို ဒီကောင်ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ တစ်ပါတည်း အသက်ပါ ထွက် သွားတာလေ"

လှမိုးတို့ မှာ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေကြ၏။ ပိုင်ရှင်၏ အခြေအနေ ကို အကဲခတ်ပြီး လပြည့် ထမင်းချက်ချိန်ကို ချိန်ဆနေကြ၏။

"ဒါ လှထွန်းသာတို့ ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အကုန်ကျက်နေပြီးမှ အိုးမသွားတယ်၊ ခွေးကောင်တွေ"

"ဟ ဟာ တို့ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခံထားတာ ကုန်ပါပြီ၊ တော်တော် လည်တဲ့ ကောင်တွေ"

မေနင်းတို့ အဖွဲ့၏ ပြေးသံလိုက်သံများမှာ လမ်းပေါ်တွင် ဆူညံနေပေသည် ။ သည် လူတွေမှာ နောက်ဆုံးတွင် ပြေလည်မှုတွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားကြမည်မှာ မလွဲ။ အများအားဖြင့် အပျိုလူပျို များ ချစ်သူရည်းစားချင်း စကြနောက်ကြ ကျီစယ်ကြရင်း ပျော်ပွဲဖွဲ့ကြသည် က များ သည် ။

"ကဲ - ညဉ့်နက်နေပြီ၊ တို့ ထမင်းချက်ကြရအောင်နော်"

ငကျန်ကပဲ အဆိုပြုလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ချက်မယ် ချက်မယ်"

သူငယ်ချင်းလေးယောက် မီးမွှေးသူမွှေး၊ ဆန်ဆေးသူဆေး၊ ဟင်းသင်သူသင်၊ ကြက်သားတုံး သူတုံး တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းညီလေးယောက်စလုံး တာဝန်ကိုယ်စီယူလိုက်ကြ၏။ တစ်ရွာလုံးလည်း အသံဗလံတွေ တိတ်သွားခဲ့ပေပြီ။

လှမိုးတို့ မှာ ထမင်းကျက်ပြီ။ မဲဇလီနဲ့ ဘူးသီးချဉ်ရည်လည်း ကျက်ပြီ ။ ကြက်သားဟင်းတစ်ခု ပဲ ကျန်တော့သည် ။ မြန်မြန်ကျက်အောင် ခင်မောင်က မီးထိုးပေးလိုက်၏။

ဘိုးရွှေနွဲ့တို့ အိမ်မှာ အဖေ၊ အမေ မရှိ၊ ရွာပြင်မှာ မွေးမြူရေးလုပ်ပြီး တဲဖြင့်နေကြသည် ။ ရွာထဲအိမ်တွင် ဘိုးရွှေနွဲ့တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သာရှိသည် ။ သည် အိမ်မှာ လွတ်လပ်မှုရှိ၍ လှမိုးတို့ လပြည့်ထမင်းချက်ဖြစ်ကြခြင်းပင်။

"မင်းတို့ တော်တော် တော်ကြတဲ့ ကောင်တွေပဲ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အိမ်နားတောင် မရှောင်ကြ ဘူး"

လှမိုးတို့ မှာ ဟင်းအိုးထဲတွင် အာရုံစူးစိုက်နေကြစဉ် သူတို့ နောက်မှ အသံကြား၍ ပြိုင်တူလှည့် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ အကုန်လုံးလူမိသည့် သူခိုးတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ လှမိုးတို့ လူသိုက် ရင်တွေတုန် သွားကြ၏။ ထပြေးရမလို ထိုင်နေရမလို ဖြစ်နေကြပေပြီ။

"မင်းတို့ ဘယ်မှ ပြေးမယ် မကြံနဲ့ ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ်ကြပါ၊ ထမင်းကျက်ရင် အေး အေးဆေးဆေးစားကြ၊ မင်းတို့ မိဘတွေနဲ့ ပဲ

စကားပြောမယ်"

ဦးဘိုးကျန်မှာ စကားပြောပြီး လှည့်ပြန်သွားခဲ့၏။ လှမိုးတို့ မှာ ပြစ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိပြီ ဟု နားလည်လိုက်ကြပေပြီ။

"သားကို အဖေ ပြောပြမယ်"

"ပြောပါ အဖေ"

လှမိုးမှာ အဖေတစ်ခုခု ထလုပ်လေမလားဟု တွေးပြီး ကြောက်စိတ် ကလေးဖြင့် အဖေ့ကို စိုက် ကြည့်နေ၏။

"သား ဒါနဲ့ ဆို အသက် ၁၀ နှစ် ဝန်းကျင်မှာ အထင်ကရ ဖြစ်ရပ်သုံး ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ သား သတိ ထားမိလား"

လှမိုးမှာ သူ့အဖေကြီး ဦးထွန်းစိန်ကို ကြည့်မဲကြည့်နေ၏။

"ပထမအကြိမ် ကန်ပြင်ကျွန်းကို ကြာပန်းသွားခူးတုန်းက လှေချုပ်ပေါ်တင်နေခဲ့လို့ ရွာပြန်မရ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သားဟာ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားက ညအချိန် မတော် ရွာကို ရောက်အောင် လာနိုင်ခဲ့တာ မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်မို့ အဖေ ချီးကျူးခဲ့တယ်"

"တစ်ခါ သား အမေ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်လို့ သရက်သီးမှ ညှို့ စား ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ သား ဟာ တောင်ပေါ်သရက်ပင်မြင့်ပေါ်မှာ လှုပ်လှုပ် လေးသာမြင်ရတဲ့ သရက်သီးမှ ညှို့လေးကို ခါချဉ် ကောင်တွေပြုခဲ့ပြီး ကို

က်နေတဲ့ ကြားက သား ရအောင် ခူးပေးနိုင်ခဲ့တယ် ဟုတ်တယ်နော်"

လှမိုး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အဲဒီတုန်းက သားဟာ မွေးသမိခင်ကျေးဇူးရှင်အတွက်ဆိုပြီး သား စွန့်စားခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုစဉ်းစားရမှာ က သားအမေဟာ အဲဒီသရက်သီးမှ ညှိမစားရလို့ သေမသွားနိုင်ဘူး၊ သား သာ မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ခဲ့ရင် သားအသက် ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီလို စွန့်စားမှုမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးလို့ အဖေ ဆုံးမခဲ့တယ်"

"ခုတစ်ခါ သားစွန့်စားလိုက်ပြန်ပြီ၊ သားရဲ့ စွန့်စားလိုစိတ်၊ မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အဖေ သဘောကျတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ လဲ သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကို သား က ရ အောင်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တာ အဖေကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ စွန့်စားခန်းက သူခိုးအလုပ်ဖြစ် နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး သား"

လှမိုးမှာ ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး အဖေစကားကို နားထောင်နေမိသည် ။

"ခုကိစ္စမှာ သားတို့ ဟာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည ထမင်းချက်စားတဲ့ နေရာမှာ ဘာကိုပဲ ခိုးစားခိုးစား အပြစ်မရှိဘူးလို့ ခံယူထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါမှားတယ် သား၊ အပြစ်မရှိဘူး ဆိုတာ ဥပဒေမှာ လဲ မရှိဘူး၊ ရာဇသတ်ကြီးမှာ လဲ မပါဘူး၊ ပိုင်ရှင်က မကျေနပ်လို့ တရားစွဲရင် အပြစ် ကျနိုင်တယ်"

"နောက်ပြီး ဦးဘိုးကျန်လို လူမျိုးဆီက ပစ္စည်းဆို ပိုတောင်ရှောင်သင့်တယ်၊ သူတို့ အနေနဲ့ ဒီ ကြက်တစ်ကောင်ဟာ ထမင်းတစ်နပ်ကိုလဲ ဖန်တီးနိုင်တယ်၊ ပုဆိုးတစ်ထည် လုံချည်တစ်ကွင်းလဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ မရှိတဲ့ သူကို စာနာသနားသင့်တယ် သား၊ သားနောက်ကို ဒီလို

မဆင်မခြင်မလုပ်မိ ပါစေနဲ့ ကွယ် နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ ဦးဘိုးကျန်တို့ အတွက် ကြက်ဖိုးကိုလည်း သားတို့ မုန့်ဖိုးထဲက စုပေးပါ့ မယ်အဖေ"

"မလိုတော့ပါဘူး သားရယ်၊ ဦးဘိုးကျန် လာပြောကတည်းက အဖေတို့ ပေးလိုက်ကြပါပြီ"

"သားတို့ မှားခဲ့ကြပါတယ် အဖေရယ်"

ဘဝချောင်းပြတ် ဝါးတံတားလေး

လှမိုး ရွက်နဲ့ တက်ကို အိမ်ရှေ့ ပိန္နဲပင်လေးတွင် မှီထောင်လိုက်၏။

"ကိုကြီး ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ကောင်လဲ"

"ပြောမနေပါနဲ့ တော့ ညီမလေးရယ်၊ ပိုက်ကျောက်မှာ ကျတာနဲ့ ပိုက်တိုင်မှာ ငြိတာနဲ့ ပိုက်ချ ချိန်ကို မရလိုက်တာ။ တစ်ကောင်မှ မရခဲ့ပါဘူး ကွာ"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီအတိုင်းသာ ဂျမ်းပိုက်သမားတွေ ထင်ရာမြင်ရာ ပိုက်တိုင်ထိုးနေကြရင် တော့ တို့လို မျှောပိုက်သမားတွေ ငတ်ကိန်းပဲကွာ"

လှမိုးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြောနေကြတုန်း ပိုက်သမား အောင်မိုးရောက် လာပြီး ဝင်ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လှမိုးမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသားများ ပီပီ ပိုက်မျှောခြင်းလုပ်ငန်းဖြင့် မောင်နှမ ငါးယောက်၏ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေရသည် ။ လှမိုးတို့ ပိုက်မှာ ခြောက် လက်မကွက်ကြီးတွေနဲ့ ဖွဲ့ယှက်ထားသော ပိုက်ကွန်ရက်ဖြစ်သည် ။ ဒေသအခေါ် ပသျှူးပိုက်ဟု ခေါ်ကြ၏။ အနည်းဆုံး သုံးပိဿာမှ ခြောက်ပိဿာအထိ စီးသော ကကူရံ၊ ကကတစ်၊ ကသမြင်၊ နတ်ကတော်တို့လို ငါးကြီးများကို ဖမ်းရသည် ။

ခု ကကူရံတို့ ကျက်စားရာ နောင်တော်ကြီးပင်လယ်၌ ဂျမ်းပိုက်သမားများ ပရမ်းပတာ ပိုက် တိုင်တိုးလာကြ၏။ လှမိုးတို့ မျှောပိုက်သမား

များ အခက်ကြုံကြရသည်။ ။

"ကျွန်တော်ထင်တယ် ကိုအောင်မိုး၊ ကျွန်တော်တို့ ရေလုပ်ငန်းလုပ် တဲ့ လူတွေကို ငါးလုပ်ငန်း ဦးစီးဌာနအနေနဲ့ မြစ်ချောင်းတွေမှာ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေခွဲပြီး နေရာသတ်မှတ်ပေးဖို့ တော့ လိုလိမ့် မယ်ဗျ"

"ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဒါဆို ရေလုပ်သားတွေအနေနဲ့ လည်း သက်ဆိုင်ရာ ကို တင်ပြသင့်ပါတယ်"

"အေးကွာ၊ မင်းလိုပဲ တို့ လဲ ဒီနေ့ ဓားလွတ်တယ်ကွာ၊ တစ်ကောင်မှ ရမလာခဲ့ဘူး"

အောင်မိုးမှာ ပြောရင်း ရေတွင်းကြီးဘက်သို့ ရေချိုးထွက်သွားခဲ့ပေ သည်။ ။

"ဒီနေ့ လဆုတ် ၄ ရက်ဆိုတော့ ကိုကြီးတို့ ပိုက်ချရက်ကုန်ပြီ မဟုတ် လား"

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ လပြည့်နေ့ကနေ လဆုတ် ၄ ရက်ထိ ရေကြီးရက်တွေမှာ ပဲ ပသ္မူး ပိုက်ချရတာလေ"

"ဒါဆို ကိုကြီးရယ်၊ ငါးလဲမရလိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဆန် လဲမရှိတော့ဘူး၊ မောင်လေးကလဲ သိပ်နေကောင်းပုံမရဘူး၊ ချောင်းဆိုး တယ်၊ နှာရည်ယိုတယ်၊ ထမင်းလဲမစားဘူး၊ တစ်ရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဆေးဆရာနဲ့ ပြရမလား မသိဘူး"

လှမိုးတို့ မှာ မောင်နှမငါးယောက်နေကြသည်။ ။ အမေ ဆုံးပြီးတည်း က အဖေကြီးကလည်း စိတ်လေနေသလိုမျိုး အိမ်သိပ်မကပ်။ ခုတလော ကျန်းမာရေးက ဖောက်လာတော့ အိပ်ရာထဲ ခွေခွေ ကလေး လှဲနေသည် ။ စီးပွားရေးပျက်ကိန်း ကြုံနေချိန်မို့ ပိုဆိုးသည်။ ။ လှမိုးကလည်း စာမေး

ပွဲကျပြီး ရွာပြန်ရောက်လာချိန်မှာ အစ်ကိုကြီး အဖအရာပဲလေ။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဝါးနှီးထရံလေးမှာ တွဲ ချိတ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲ ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့သည် ။ သားယောက်ျား အားဖြစ်စေရမည်ဆိုသော ခံယူချက်နဲ့ အဖေနေရာ ဝင်ယူခဲ့သည် ။

"ညီမလေး ခုရွာမှာ ရွှေရတနာဇာတ်အဖွဲ့ဝင်နေတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုကြီးကလဲ၊ အဲဒီဇာတ်ဝင်လာတာမှာ ပိုက်ဆံပိုလိုတာပေါ့၊ မောင်လေးတွေ က သူများ တွေ ပွဲထွက်ရင် သူတို့ လဲထွက်ချင်ကြမှာ လေ"

လှမိုးမှာ ညီမလေး မလှသိန်း၏ အပြောကြောင့် ညီမလေး၊ ညီမလေးများ အပေါ် ထားရှိသော သံယောဇဉ်တရားကြောင့် ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ခံစားသွားရ၏။

"မပူပါနဲ့ ညီမလေး၊ ကိုကြီး ကြိုးစားမယ်၊ ဇာတ်က ဘယ်တော့ကမှာလဲ"

"မနက်ဖြန် ကတော့မှာ "

"ဟုတ်လား မနက်ဖြန်ပိုက်ဆံရအောင် တို့ တစ်ခုခု လုပ်ကြရအောင် ညီမလေး"

"ပိုက်ထွက်လို့ မှ မရတော့တာ၊ ကိုကြီးက ဘာလုပ်မှာ မို့လဲ"

" မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အမြဲတမ်း ကြံဆ နေတတ်ကြရမယ် လေ"

မလှသိန်းမှာ လှမိုးကို အားကိုးတကြီး တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ မလှသိန်းမှာ အစ်ကို ကြီးရှာပေးသည့် ပိုက်ဆံကလေးဖြင့် မိသားစု တစ်အုံတစ်မကို မတတ်တတ် ထမင်းချက်ကျွေးပြီး အမေ့တာဝန်ယူနေရ

သည့် သမီးကြီးဖြစ်သည်။

လူမှုဘဝနယ်ပယ်ထဲတွင် စိတ်နဲ့ ရုပ် ထပ်တူကျရေးသည် လူတိုင်းအတွက် လွယ်ကူသည့် အကြောင်းတရားတွေ မဟုတ်ပါလေခဲ့။

လှမိုး ကြက်ကြီးငါးကောင် မီးဖုတ်ပြီးသားကို သယ်မပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

"ဟာ ကိုကြီး ဘာတွေလုပ်လာတာလဲ"

"ညီမလေးရယ်၊ လုပ်သလို မဖြစ်တော့လဲ ဖြစ်သလို လုပ်ကြတာပေါ့ ဟာ"

"ပြောပါဦး အဲဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဪ ညီမလေးရယ်၊ တို့ မိသားစုအတွက် လိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံ ရအောင်ရှာမယ်"

"ကြက်သားရောင်းမှာ လား"

"မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ ဇာတ်ပွဲမှာ ထမင်းဆိုင်ထွက်ရောင်းမယ်"

"ဟာ ကိုကြီးကလဲ၊ ထမင်းဆိုင်ရောင်းဖို့ အရင်းအနှီး ဘယ်လွယ်မလဲ၊ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံတစ် ပြားမှ မရှိဘူးလေ"

"ဟာ ညီမလေး၊ ဒါတွေမပူနဲ့ ကိုကြီး ဆန်ဆိုင်ကော၊ ဆီဆိုင်ကော ပြောထားပြီးပြီ၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံးရမယ်၊ အိုးခွက် ပန်းကန်တွေက အစပေါ့နော်"

"ကိုကြီးရယ်၊ ညီမလေး ဒီလောက်ထိ အိုးကြီးခွက်ကြီးကို ချက်လို့ မနိုင်ဘူးလေ"

"ဒါလဲ မပူနဲ့ ညီမလေး၊ ရွာအနောက်ဘက်က ဒေါ်လှကို ကိုကြီးခေါ်ထားတယ်"

"နောက်ပြီး ဟင်းရွက်တို့ စရာကိုတော့ မြင်းခွာရွက်လုပ်မယ်၊ ရွာဟောင်းပြင်မှာ သွားခူးရင် ရပါတယ်၊ ချဉ်ရေဟင်းကိုတော့ ဘူးသီးစိပ်လေးနဲ့ ခရမ်းသီးရောကျိုမယ်၊ ဒါဆို ပြီးပြီလေ၊ ပွဲဆိုင် လေးပဲ ညီမလေးရယ်"

လှမိုး တစ်နေကုန် အလုပ်များ နေသည် ။ ဟိုပစ္စည်းပြောင်းသည် ပစ္စည်းသယ်နဲ့ နားရသည် မရှိ။ ကြက်သားလည်း တုံးပေးလိုက်ရသေးသည် ။ ထင်းလဲ ခွဲပေးရသည် ။ လှမိုး စုဆောင်းပေးသလို ညီမလေး မလှသိန်းနဲ့ ဒေါ်လှကလည်း ချက်သည် ၊ ပြုတ်သည် ၊ ကြော်သည် ၊ လှော်သည် ။

"ဟာ - ဒေါ်လှရေ၊ ဟင်းနဲ့မွှေးလှချည်လား၊ သွားရည်တွေတောင် ကျလာပြီဗျာ၊ တို့ ဆိုင်က ရောင်းကောင်းမှာ သေချာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်းသာယာ ကုက္ကိုအောက်တောင်ရှည်ရွာဘက်က လာကြမယ့် လူတွေ ညနေစာကို ပွဲခင်းထဲမှာ ပဲ စားကြမှာ လေ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သားတို့ ရောင်းကောင်းအောင် အဒေါ်ကြိုးစားပြီး ချက်ပေးပါ့မယ်"

ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် ကြက်သားဟင်းချက်လျှင် ရိုက်သတ်ပြီးသည် နှင့် အမွှေးနှုတ်ပြီး ကိုယ်လုံးကြီးကို မီးမြှိုက်ကြသည် ။ မီးမြှိုက်ပြီးလျှင် ကြက်ကောင်ကြီးမှာ ကိုယ်လုံးတင်းတင်းကြီး ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ အ

သားတုံးပြီးချက်ကြသည် ။ မီးမြှိုက်အသားမို့ အနံ့မွှေးပြီး စားလို့ ချိုသည် ။ ဖား သားဟင်းချက်လျှင်လည်း သည် နည်းအတိုင်းပင် ဖားကိုရိုက်ပြီးလျှင် မီးမြှိုက်သည် ။ ကိုယ်လုံးတွေ တင်းတင်းဖြစ်သွားမှ အရေခွံခွာပြီး လေးပေါင်လေးလက်ဖွဲကာ ချက်ကြသည် ။ အင်မတန် စားလို့ ကောင်းသည် ။

ဘဝတို့ ၏ ဖြစ်ပျက်မှုအကြောင်းတရားထဲတွင် ရပ်တည်မှုတစ်ခုအတွက် အလုပ်သည် ပဓာန အကျဆုံးသော စွမ်းအားစုဖြစ်သည် ကို ငြင်းဆန်လို့ ရမတဲ့ လား။

နွေလယ်နေ့မို့ သူရိန်မင်းက ပူရိန်ပြင်းလျက်ရှိချေ၏။ လှမိုး ဒေါ်လှနဲ့ မလှသိန်းတို့ ချွေး တလုံးလုံး ဖြစ်နေကြ၏။ လှမိုး၏ ညီလေးတွေလည်း ဟိုသွားသည် သွားနဲ့ လူကြီးတွေခိုင်းသမျှ ဝင်လုပ်ပေးနေကြရ၏။ အကုန်လုံးချွေးတွေနဲ့ ရွဲနစ်နေကြပေပြီ။ ညနေပွဲဈေးတန်းအမီ ဆိုင်ထွက်ဖို့ လိုသည် ကိုး။

တဖြည်းဖြည်း နေခြည်ညှိုးလာသည် ။ ဇာတ်ပွဲမှာ ဆိုင်းသံဗုံသံများလည်း ဆူညံလာသည် ။ ဇာတ်ရုံထဲရှိ လော်ကြီးမှ ထွက်လာသော အသံမှာ တစ်ရွာလုံး ဖုံးလွှမ်းနေပေ၏။

"ကဲ - ညီမလေးနဲ့ ဒေါ်လှတို့ ရေမိုးချိုးကြတော့လေ၊ ညီမလေးနဲ့ ဒေါ်လှက ထမင်းဟင်း ရောင်းရမယ့်လူတွေလေ"

လှမိုးနဲ့ ညီလေးတွေက ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေနဲ့ ပန်းကန်ခွက်

ယောက်တွေကို ပွဲခင်းထဲသို့ သယ်ရန် စီစဉ်ကြ၏။

"လှမိုးရေ၊ မိုးရိပ်တွေ တက်လာသလိုပဲနော်"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ"

"နွေခေါင်ခေါင်ကြီးပါ ကိုကြီးရာ"

"မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ မိုးဘက်သို့နီး လာပြီ၊ တို့ ဒေသက မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေါခနဲ ရွာချတတ် တယ်"

"လှမိုး မင်းတို့ ပွဲဈေးရောင်းဖို့ ထမင်းချက်ကြတယ် ကြားတယ်"

"ဟုတ်တယ်ဗျ"

"ဒါဆို ဒုက္ခပဲကွာ၊ မိုးကတကယ်ရွာမှာ ၊ ဇာတ်သမားတွေလည်း ကန့်လန့်ကာတွေတောင် သိမ်းနေကြပြီ"

"ကောင်းကင်ကြီးက ပိုမည်းပြီး ပိုနိမ့်လာသလိုပဲနော်"

"လေတောင်ပါ လာပြီကွာ"

"ဟောဗျာ ဟောဗျာ၊ မိုးရောလေရော ရွာပြီဗျ"

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းဦးခိုင်မှာ လှမိုးနဲ့ စကားပြောနေရာမှ မိုးလေဒဏ်ကြောင့် သုတ်ခြေတင် သွားခဲ့လေပြီ။

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကြီး၊ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ထားတာကလဲ အရင်းအနှီးက လွယ် တာ မဟုတ်ဘူး "

"နောက်ပြီး ရောင်းချပြီးမှ ပေးမယ်ဆိုပြီး အကုန်လုံး အကြွေးယူထားတာလေ"

"ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ကိုကြီးရယ်"

မလှသိန်းမှာ မချီတင်ကဲ ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် တရှုတ်ရှုတ် ငိုယိုနေလေပြီ

။

"မပူပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ပွဲဈေးမရောင်းရလဲ ရင်းနှီးရာတွေဆီကို ကိုကြီး အိမ်တွေတင်ရောင်း ပေးပါ့မယ်ကွယ်"

"ညီမလေး ငိုနေလို့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကဲ ကဲ ဟင်းအိုး တွေ မိုးလွတ်အောင် သိမ်း ကြရအောင်"

လှမိုးတို့ မှာ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေကို မိုးလုံရာသို့ ရွှေ့လိုက်ကြသည် ။

မိုးကတော့ တသဲသဲ ရွာမြဲရွာနေသည် ။ တစ်ချီတစ်ချီ လေကပါ တိုး လိုက်ရာ အုန်းလက် ခြောက်အချို့ တဖိုင်းဖိုင်းကြွေဆင်းလာကြ၏။

"ဒီနေ့ ဇာတ်ကဖြစ်ဦးမှာ လားဟင်"

"ဘယ်လိုလုပ် ကဖြစ်တော့မှာ လဲ ညီမလေးရယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ မိုးမ ရွာပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်း ရတော့မယ်"

သင်္ကြန်ရာသီရောက်ပြီမို့ ဖက်ဆွတ်ရေတိုး သင်္ကြန်မိုးလို့ များ ခေါ်ကြလေသလားမသိ။ ဇာတ် သမားတွေရော၊ ရွာသားတွေရော၊ ဈေး သည် တွေပါ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးကြောင့် အကုန်လုံး စိတ်ညစ်နေကြရ လေပြီ။ ညနေမှောင်ရီပျိုးချိန်တွင် မိုးက တဖြည်းဖြည်း ပါးလျားလာခဲ့သ ည် ။ ည ခုနစ်နာရီခန့်တွင် တော့ မိုးလုံးဝတိတ်သွားတော့သည် ။ သို့ သော် မြောင်းရေစီးအောင် ရွာထားသော ကြောင့် ဇာတ်စင်ရော၊ မြေတ လင်းပါ ရွဲ့ရွဲ့စိုဆဲမို့ ဇာတ်ကလို့ မည်သို့မျှ မရနိုင်တော့ချေ။

လှမိုးတို့ မောင်နှမတစ်တွေမှာ ထမင်းအိုးဟင်းအိုးများကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းကြီး စွာဖြင့် မှိုငြင်တွေနေကြ၏။ မလှသိန်း၏ မျက်နှာ

တွင် မျက်ရည်များ စီးဆင်းနေသည် ။

"ဒီက ညီလေးတို့ မှာ ပွဲဈေးတန်းရောင်းဖို့ ဟင်းတွေချက်ထားတယ် ကြားတယ် ဟုတ်လား"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ တို့ က ဇာတ်အဖွဲ့ကလေ၊ မိုးတွေရွာလိုက်တော့ ကွာ အကုန်လုံးစိုရွှဲပြီး ဘယ်လိုမှ ထမင်းချက်စားလို့ မရတော့ဘူး၊ ညီ လေးတို့ ဆီမှာ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကပဲ တစ်ဝက်ခွဲ ပြီး ယူရမှာ ပဲ"

လှမိုးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အရမ်းပျော်သွားကြသည် ။ ချက်ချင်း ပဲ အိုးတစ်လုံးနဲ့ မျှထည့် ပြီး ရောင်းပေးလိုက်ကြ၏။ ဤတွင် ပဲ ကုန်ကျ စရိတ်အရင်းပေါ်သွားသည် ။ လှမိုးတို့ မောင်နှမတွေ ပျော်လိုက်ကြသည် မှာ ပြောစရာမရှိ။

"လှမိုးရေ မိုးတွေ ဖြုန်းခနဲ ရွာချလိုက်တော့ ဟင်းတွေ ဘာတွေလဲ ဘာမှ ရှာချိန်မရလိုက်ဘူး၊ မင်းတို့ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းပဲ ဝယ်စားရတော့ မှာ ပဲ"

"ရပါတယ် အစ်ကို၊ လိုသလောက်ဝယ်ပါ ရောင်းပေးပါ့မယ်၊ ကျွန် တော်တို့ လဲဗျာ ပွဲဈေးတန်း ရောင်းမယ်ပြင်ခါမှ မိုးတွေရွာချလိုက်တော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး၊ ခုနက ဇာတ်အဖွဲ့က လာဝယ် လို့ တော့ တစ်ဝက်လောက်ကျွတ်သွားတယ်၊ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့ဗျာ"

"လှမိုးရေ ကြက်သားဟင်းရော၊ ထမင်းရော တစ်ခါတည်း ရောင်းလို က်ပါတော့ဟာ၊ မိုးကရွာ နဲ့ ဟင်းရှာငါးရှာ မလုပ်ချင်တော့ဘူး"

"ရပါတယ် အစ်မ ရွှေ့ကြည့်ရေ၊ အစ်မတို့ လဲ အဆင်သင့်စားရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လဲ ရောင်း ရတာပေါ့"

"ဒါ လှမိုးတို့ အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ပါတယ်"

"တို့ က ကုက္ကိုရွာက ဇာတ်ပွဲလာကြည့်ကြတဲ့ ဧည့်သည် တွေပါ၊ ပွဲခင်းထဲ ထမင်းစားမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့ကြတာလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များမှာ လှမိုးတို့ အိမ်တွင် ထမင်းဝိုင်းတွေချပြီး စားကြ၏။ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာကြသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထမင်းရောဟင်းပါ ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်လာသည် ။ လှမိုးတို့ မျက်နှာကလေးများ ဝင်းဝင်းပပ ဖြစ်သွားကြပေပြီ။

"လှမိုးရေ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ရှိသေးလားဟေ့"

"သိပ်တော့ မကျန်တော့ဘူး၊ နည်းသွားပြီ ဦး"

"အေး ဒါဆို ကျန်တာတွေကို အကုန်လုံးယူမယ်ကွာ၊ တို့ ပွဲခင်းလုံခြုံရေးသမားတွေ ဒီပဲ လာစားလိုက်ကြတော့မယ်နော်"

"ရပါတယ် ဦးမြကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်"

သိပ်တောင်မကြာ ဦးမြကြီးတို့ ပွဲခင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ လာစားလိုက်ကြရာ လှမိုးတို့ မောင်နှမတစ်တွေ၏ ထမင်းဟင်းများ ပြောင်သလင်းခါသွားပါတော့သည် ။ လှမိုးတို့ မောင်နှမ တစ်တွေမှာ သိန်းဆုကြီး ပေါက်သလို အလွန်အလွန် ပျော်ရွှင်သွားကြလေ၏။

ဘဝဟူသည် သည် လိုပဲလေ၊ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူးဟု စိတ်ကို ခုံးခုံးချပြီး ချောက်ကမ်းပါးထဲ ရောက်နေရာမှ လည်း လမ်းစတွေ့ပြီး

ရှေ့ခရီးကို ဆက်လျှောက်သွားနိုင်သည် လည်း ရှိတတ်ကြချေ သည် တကား။

လှမိုးအတွက်ကား အဖေကြီးနဲ့ မောင်နှမ ညီအစ်ကိုတွေအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရပေဦး မည်။

ဤအဖြစ်သနစ်များမှာ လှမိုးအတွက် ဘဝချောင်းဖြတ် တံတားက လေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် နိုင်ခဲ့ခြင်းဟု ပဲ ခံယူရပေလိမ့်မည်။
